

Kristijan Muck

Summa tautologiae

Praedicatum

čas zbit v stavku
caplja z izjavo
vse bolj od smisla oddaljen
loveč pomen za rep
o sebi govori
da je razkol
udor človeka
skoz kri
med govno in nebo
sapo lovi
ta čas
jeclja
o tem kako
ni ga drugače
kot kadar je vklenjen
v meso
in v trpljenje
pa tudi v božji smeh
ko vidi
da skoz govor vsak
skoz čas
vse bolj od sebe olupljen
hodi gol okostnjak

Subiectum

nabrekel od stvarstva
kotrljam glavo
po stopnicah uma
za sklepanji
da je nič neskončen
da je celota večnosti vsota
da eksplozija gluha je vrtnec vesolij
vsebujoč hkrati
mero brezčasje in tega kar smo mi

in prevzet od možnosti
 se zapodim za videnji
 menjavam vselej znova
 igrivi obraz stvarnosti
 dokler končno
 se ne spremenijo moje oči
 v dva hkratna trenutka
 ko uzrem lastno misel
 stopim iz sebe v nikogaršnji svet
 da spočetje stvari buhne v zrcalo
 svoje zavesti
 in krivda izobčenstva sikne skoz kri
 položi zvezo
 med besedo in sabo na lastno tnalo

Copula

v kolkih os
 koščeno oprijemališče
 ognjeni sklep
 dveh bitij nedoumna vez
 in njun nihaj
 skoz trenje kožnih površin
 in plapolanje src
 skoz zdaj
 za opno oči
 tja kjer v temnem kaosu
 v lesketu sonc
 utripa rojstvo zvezde
 kjer se gravidnost v nebnihih grudih
 zgoščuje v videnje
 v angelski trepet in up
 ki težo bitja nosi
 iz daljav davnine
 v hip
 lijoč skoz žile večnosti v neskončni izdih
 da se v bregovih časa
 izpostavlja vprašaj
 zakaj trka
 neki jaz
 s členki ljubezni
 na steno svetlobe
 dotlej da skoz točko nič
 iz prihodnosti se ne zaniha pokolenje
 in skoz jasnino smrti ne predre
 z zrenjem otroški obraz